

Pinuaren erraldoia

Bazen behin, mendi berde eta lore-zelai artean ezkutatutako herrixka txiki batean, pinu erraldoi bat zegoen. Pinu hau ez zen edozein pinu; hain zen altua, non hodeiak kilikatu nahi zituela zirudien, eta hain zabala, non herriko haur guztiek ezkutatuta jolastu zezaketen inguruan, inoiz aurkitu gabe.

Pinu honen barruan, herritarren arabera, erraldoi bat bizi zen. Baina ez beste istorioetako erraldoi bat bezalakoa, gaiztoak direnak eta jendea beldurtzen dutenak. Ez, erraldoi hau jatorra zen eta bere pinua bezain bihotz handia zuen.

Pinuaren erraldoiak txorien kantua entzutea eta haurrak bere pinuaren ondoan jolasten ikustea maite zuen. Baina beti isilik egiten zuen, ez baitzuen inor beldurtu nahi bere tamaina handiarekin.

Egun batean, Lia izeneko neskato ausart batek erraldoia ezagutu nahi zuela erabaki zuen. Liak, lore-sorta bat eskuan zuela, pinuraino joan zen erabakitasunez eta oihu egin zuen: “Kaixo, Erraldoi jauna, Lia naiz. Lore hauek opari gisa ekartzen dizkizut”.

Pinuaren barrutik, ahots sakon eta bero bat entzun zen, honela esanez: “Mila esker, Lia txikia. Urteak dira inork hain atsegin hitz egin

ez didanetik”.

Lia eta erraldoia hizketan hasi ziren eta laster lagun minak bihurtu ziren. Erraldoiak garai zaharretako istorioak kontatu zizkion, nola ikusi zuen herria hazten eta nola maite zuen pinuak eskaintzen zion bakea eta lasaitasuna.

Liaren eta erraldoiaren arteko adiskidetasunaren berria herri osoan zabaldu zen, eta laster denek nahi izan zuten pinuaren barruan bizi zen erraldoi jatorra ezagutu. Denborarekin, erraldoia herriko guztien lagun bihurtu zen, eta pinua bilgune bihurtu zen, non denak ongi etorriak ziren.